

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 28 (108)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 2 вересня 1983 року.

Ціна 1 коп

ВИРІШУВАТИ ЦІЛЮВУ КОМПЛЕКСНУ...

(Із загальних зборів колективу ВПІ)

Це вже стало традицією: на початку кожного навчального року викладачі інституту збираються на педраду, щоб підвести підсумки зробленого, намітити конкретні завдання на майбутнє.

29 серпня відбулись загальні збори викладачів і співробітників інституту, на яких було обговорено завдання колективу на новий навчальний рік, що впливають з рішень XXVI з'їзду КПРС, червеневого (1983 року) Пленуму ЦК КПРС, висновків і положень, викладених в промові на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПРС тов. Ю. В. Андропова.

З доповіддю виступив ректор інституту, лауреат Державної премії УРСР, доктор технічних наук, професор І. В. Кузьмін.

Головну увагу доповідач звернув на поліпшення ідейно-виховної роботи серед викладачів і студентів, вдосконалення навчального процесу в інституті, збільшення обсягу і підвищення якості наукових робіт. Значну увагу доповідач приділив також роботі з кадрами, випуску дипломатів, новому набору студентів.

Обговорюючи доповідь,

декан енергетичного факультету доцент Д. Б. Налбандя, зокрема, відзначив, що в минулому навчальному році багато студентів-енергетиків мали лише по одній трійці, а це величезний резерв підвищення якості навчання. Жаль, що колективи кафедр недостатньо попрацювали з такими студентами. В цьому році захищено менше комплексних і реальних проектів, а також проектів з впровадженням.

В новому навчальному році для підвищення якості захисту дипломних проектів необхідно придбати нову техніку для обчислювального центру факультету. В науковій роботі, — сказав далі промовець, заважає багатотемність, необхідно також посилити зв'язок науковців з виробничими підприємствами.

Завкафедрою наукового колективу доцент В. І. Бондар говорив про підвищення ролі кафедр суспільних наук в формуванні матеріалістичного світогляду студентів. Викликає серйозне занепокоєння той факт, що успішність студентів з суспільних наук у м. Вінниці найнижча по Україні. Типові програми з суспільних наук не вдосконалені. Багато ще формалізму і в організації

студентської наукової діяльності.

Завідуючий кафедрою технології металів професор А. О. Жуков зупинився на необхідності підвищувати кількість дипломів з оцінкою «відмінно». Він відзначив також, що студенти інституту ще не повністю освоюють матеріалознавство. Для усунення цих недоліків варто було б створити в інституті відповідну кафедру чи лабораторію.

Вирішення завдань, що стоять перед інститутом, неможливе без відповідної навчально-лабораторної бази, без належної організації умов праці і побуту співробітників і студентів, — сказав в своєму виступі проректор по навчальній частині В. Д. Свердлов. — Для вчасного завершення внутрішньостудентського будівництва необхідно створити студентський будівельний загін, який працював би круглий рік.

Про необхідність тіснішого зв'язку вчених інституту з СКТБ «Модуль» говорив в своєму виступі головний інженер цього конструкторського бюро М. Ф. Павленко.

Про роль комсомолу в формуванні світогляду майбутніх інженерів говорив в своєму виступі сек-

ретар комітету ЛКСМУ інституту О. Мудрий.

На закінчення виступив секретар парткому ВПІ доцент І. Г. Мельник.

— Відзначаючи досягнення колективу в минулому навчальному році, — сказав тов. Мельник, — ми повинні критично з партійних позицій оцінювати наші недоліки та прорахунки. Як свідчать факти, працівники окремих кафедр і факультетів запізнюються на роботу, серйозні питання інколи перепоручаються завідуючим кафедри другорядним особам. В інституті видається багато наказів, але не всі вони виконуються, повисають, так би мовити, в повітрі.

Самовіддана праця, навчання, повинні пов'язуватись з боротьбою проти будь-яких порушень, проти пияцтва, яке, на жаль, ще має прояви в нашому інституті. На вищій рівень потрібно підняти всю виховну і організаційську роботу на факультетах, кафедрах, в групах.

З заключним словом виступив ректор інституту тов. Кузьмін.

З обговорених питань учасники зборів прийняли відповідні рішення.

Г. ПОЛИВАНИЙ,
наш кор.

НОВЕ В НОВОМУ НАВЧАЛЬНОМУ

З кожним роком удосконалюється навчальний процес, зростає матеріально-технічна база нашого інституту. Про новинки, що з'явилися останнім часом у вузі, розповідають керівники окремих кафедр, факультетів, підрозділів.

М. С. СТЕПАНОВ, завідувач кафедрою російської мови:

— До нового навчального року ми обладнали дві лінгфонні лабораторії. Викладачі кафедри підготували 10 лабораторних робіт з навчаними текстами і завданнями та 14 методичних розробок. Вперше створений і працюватиме клуб любителів російської словесності. Два викладачі нашої кафедри успішно навчалися на факультеті підвищення кваліфікації викладачів. Щоб поставити викладання російської мови на рівень вимог сучасності, ми вивчили досвід кращих кафедр російської мови для студентів-іноземців при Московському університеті імені Ломоносова, Ленінградському гірничому та Київському політехнічному інститутах. Всі ці заходи допоможуть викладачам в роботі, сприятимуть кращому засвоєнню знань нашими зарубіжними дру-

зями, що приїхали навчитись до ВПІ.

А. М. ТХОРІВСЬКИЙ, доцент, декан загальнотехнічного факультету:

— Найкращим надбанням в новому навчальному році ми, як і завжди, вважаємо новий студентський контингент. Відповідно до рішень партії та уряду питома вага заочної вищої і середньої спеціальної освіти зростає, плановий набір в останні два роки підвищився. Зросли ряди студентів і якісно — конкурс в цьому році, а відповідно і вимоги до вступників, були більші, особливо на економічні спеціальності.

Наше завдання в новому навчальному році — забезпечити оптимальні умови навчання. Це ми вирішуватимемо спільно з колективами 17 кафедр, що працюють у нас на факультеті.

В. І. БОНДАР, доцент, завідувач кафедрою наукового колективу:

— До нового навчального року ми на кафедрі організували спеціальну лабораторію. Навчання буде проводитись за новими програмами, що реальніше відповідають вимогам сьогодення. Сподіваємось, що викладач С. С. Плахотнюк незабаром порадує нас за-

хистом кандидатської дисертації.

В. С. ОСАДЧУК, професор, проректор інституту по науковій роботі:

— Науково-дослідна робота співробітників інституту — безперервний процес, і важко ділити її умовно за часом. Науковці нашого вузу славно попрацювали в минулому році, в цьому ж завдання і плани не менші. Нам належить збільшити обсяг господарських тем до 8,5 мільйона карбованців. Економічний ефект від впровадження наукових і технічних розробок становитиме в новому році 15 мільйонів карбованців. Сподіваємось одержати 90 авторських свідоцтв і опублікувати понад 300 наукових робіт. 20 технічних розробок нашого інституту стануть експонатами республіканської виставки.

Велику увагу ми і надалі надаватимемо студентській науковій діяльності, без неї немислиме становлення сучасного інженера, тому 70 проц. студентів — без-

посередні учасники нашої наукової думки.

Надійним помічником у науковій роботі є наше спеціальне конструкторське технологічне бюро «Модуль». Тут ми маємо можливість впроваджувати наші наукові досягнення, виконувати експериментальні зразки, перевіряти наукові ідеї.

Е. М. ДІСПЕРОВ, молодший науковий співробітник кафедри конструювання і виробництва радіоапаратури:

— До нового навчального року ми завершили створення філіалу кафедри на виробничому об'єднанні «Жовтень», що ще більше зміцнить єдність навчально-наукового процесу з виробництвом. Виготовлено також 8 методичних розробок, розроблено 2 проблемні лекції, ділову гру «Патентний пошук». Продовжується робота над виданням методичних вказівок до лабораторних робіт і курсових проектів, готується методичний посібник під редакцією доцентів Ю. К. Міца і Г. М. Полторака. Кафедра працюватиме за новою програмою. Створено дисциплінарний клас для автоматизації конструювання радіоапаратури.

ВЕРЕСНЕВИЙ ПАСТРИЙ

Серпню вересень у полі
Тисне руку на

прощання.

В інституті і у школі

Починається навчання.

Малиново-голосисто

Кличе дзвоник на уроки.

Як же всюди світло,

чиство.

Розбудили тишу кроки.

Пахнуть фарбою

панелі,

Дошка, вікна, стіл і

парті.

Всі ми радісні, веселі,

Всюди линуть сміх і

жарт.

Скільки гарних вражень

знову

Літо нам подарувало!

Відпочили ми чудово

Й потрудилися немало.

День стає на

видноколі

Ароматно-яблуневий...

Настрій наш у всіх

сьогодні

Просто...

першOVERесневий.

ПЕТРО СИЧЕНКО.

В КРАЇНУ ЗНАНЬ

Мільйони учнів, юнаків та дівчат старшого віку заповнили вчора шкільні класи, аудиторії інститутів, технікумів та профтехучилищ. Розпочався новий навчальний рік. Соціалізм гарантує кожному громадянину нашого суспільства право на освіту.

В Радянському Союзі вперше в історії людства створена справді демократична система народної освіти, яка забезпечує загальноосвітню та професійну підготовку громадян, їхнє комуністичне виховання, духовний і фізичний розвиток.

Всебічний розвиток народної освіти — предмет постійної турботи Комуністичної партії і Радянської держави.

На XXVI з'їзді КПРС відзначалось, що нашою школою взято важливий рубіж — завершився перехід до обов'язкової загальної середньої освіти. З висоти досягнуто з'їзду Ленінської партії сформулював перспективи розвитку і удосконалення всіх ланок народної освіти і

підготовки кадрів в XI п'ятиріччі.

Система народної освіти направлена на повніше задоволення потреб країни в фахівцях і кваліфікованих робітниках, на поліпшення їхньої підготовки.

Сьогодні головні завдання освіти — підвищення якості навчання, трудового і морального виховання шляхом вмілої інтенсифікації процесу пізнання, застосування комплексного підходу до виховання.

У вищій і середній спеціальній школі дедалі більшого значення набуває відповідність навчальних програм вимогам науки, економіки, культури, їх тісної узгодженості з розвитком народного господарства, його перспективних напрямків.

Успадковуючи світлі ідеали старших поколінь, молодь Країни Рад прагне оволодіти новими знаннями, основами сучасної науки, що допоможе їй в професійному ставленні і громадському формуванні особистості.

ПОСВЯТА В СТУДЕНТИ

Справжнім святом для нинішнього поповнення багатотисячного колективу ВПІ стала минула середа — в цей день відбулась урочиста посвята першоприходців в студенти.

950 юнаків та дівчат, що витримали вступні іспити і пройшли за курсом, стали студентами нашого інституту.

Попереду у них цікаві наукові пошуки і експерименти, участь в наукових конференціях, гарячі суперечки з різних проблем.

Шановний першоприходцю! Памятай, що сумлінне навчання — шлях до глибоких знань і відкриттів. Тільки активна участь в науковій роботі допоможе тобі стати спеціалістом новатором, спеціалістом-творцем.

Студентські роки — найпрекрасніша, найпам'ятніша пора. Скільки нового, цікавого і незвіданого чекає на тебе у вузі! Ти зможеш тут стати учасником художньої агіткультбригади, поїхати влітку на студентську будову, стати пропагандистом, тобто сповна розкрити свої духовні і фізичні можливості.

Якщо ти захоплюєшся мистецтвом: малюєш, або пишеш вірші, то можеш проявити себе в стінгазеті свого факультету, або в

інститутській багатотиражці, яку зараз читаєш. При інституті діють також різні спортивні секції, радіостудія, студентські кафе і клуби.

Вітаючи всіх викладачів і студентів з новим навчальним роком, називаємо сьогодні імена тих, хто з золотою медаллю закінчив середню школу або з відзнакою технікум чи профтехучилище і став студентом ВПІ. Серед них:

Костянтин Мандибур, Олександр Мосійчук, Олександр Тархетлюк, Сергій Ковальчук, Валентина Кубракова, Володимир Пресич, Ольга Лященко, Володимир Войтенко, Сергій Страшевський, Микола Компанець, Джіна Цупова, Ігор Лишчук, Ігор Горупащенко, Олена Гудзь, Наталя Заболотна, Валентина Денищенко, Олександр Писарчук, Наталя Тхорівська, Сергій Захарченко, Тетяна Жинько, Олена Волошина, Віктор Прокопов, Ірина Грач, Ірина Шкарапута, Анатолій Стрельбицький, Сергій Шевченко, Володимир Кошелев, Віталій Куба, Тамара Жереб, Ольга Кузь і Алла Машницька. Всього ж близько двохсот абітурієнтів ВПІ стали студентами вже після першого екзамена.

ДАЕШЬ!

Купив на попутном вокзалі

все краски, что были, подряд, два друга всю ночь рисовали, пристроясь на полке, плакат. И сами потом восхищенно, как знамя пути своего, снаружи на стенке вагона приладили молча его. Плакат удался в самом деле: мне были как раз по нутру на фоне тайги и метели два слова: «Даешь»

Ангари!»

Пускай, у вагона, помешкав, всего не умея постичь, зеваки глазуют с

усмешкой на этот пронзительный клич.

Ведь это ж не им на потеху по дальним дорогам

страны сюда докатилось как эхо словечко гражданской войны.

Мне смысл его дорог ядерный, желанна его красота. От этого слова бароны бежали, как черт от креста.

Ты сильно его понимала, тридцатых годов

молодежь, когда беззаветно орала на митингах наших: «Даешь!»

Винтовка, кумач и лопата живут в этом слове

большом. Ну что ж, что оно грубовато, — мы в грубое время

живем. Я против словечек

солёных, но рад побрататься с таким:

ведь мы-то совсем не в салонах историю нашу творим, Ведь мы и до ныне,

однако, живем, ни черта не боясь. Под тем восклицательным знаком

Советская власть

родилась! Наш поезд все катит и катит,

с дороги его не свернешь, и ночью горит на плакате, воскресшее слово

«Даешь!»

1957.

Я. СМЕЛЯКОВ.

ВИПРОБОВУВАННЯ НА СТІЙКІСТЬ

Увечері відбулось коротке засідання штабу. Питання стояло одне: переглянути строк заливки підмурку під спортивний комплекс в селі Тростяничку.

Вранці на лінійці командир загону Сергій Савицький поставив перед бійцями завдання — скоротити строки завершення робіт.

«А зможемо?» — зауважив хтось. У відповідь постулила команда: «Загін, струнко! Хто не згоден з рішенням штабу — три кроки вперед!». Із строю ніхто не вийшов.

— Значить, односторонньо приймаємо новий графік роботи, — сказав командир.

В минулому році Сергій Савицький теж очолював студентський будівельний загін. Його колектив зайняв перше місце серед СВЗ інституту. І тепер будівельник «ас», як його жартома називають хлопці й дівчата, старався передати свій досвід новачкам. Адже хлопцям належало викопати траншею глибиною до трьох метрів, зробити фундамент і вимурувати стіни.

За роботу взялися дружно. Дві бригади копали землю, третя вела заготовку. З перших днів в загоні виявились так звані «сачки». На зборах ледарям дали рішучий бій.

Одного разу, проходячи об'єктом, Сергій помітив кілька бійців, що лежали в холодку.

— Чому не працюєте? — запитав командир.

— Втомилися, перекурити треба, — сказав один з них. Сергій мовчки взяв лопату. Грунт був кам'янистим, і лопату довелося замінити ломом.

— Ну й робота!.. — зривистим голосом протягнув хтось з курців.

На глибині двох з половиною метрів траншею стало

заливати водою. Сергій попросив відро і став вичерпувати брудну каламуть. Хлопці мовчки приймали її і виливали. Так проробили до кінця дня.

Наступного ранку командир знову прийшов до них. Йшов дощ, холодний з поривистим вітром. Всі взули в гумові чоботи, розвели поблизу ями багаття.

Командир першим взяв у руки відро і спустився в яму. Від холоду все тіло з'їжалося. Пройшла хвилина, друга, десята... Хлопці допомогли йому вибратися з ями: швидше до вогню! Ваяніст загону Сашко Морозов в слід за командиром спустився на дно траншеї.

Потім Микола Любенко, за ним Олександр Дячук... Так по черзі відігрівались біля багаття і знову йшли на десятихвилинне випробування.

— На третій день, — згадає командир, — загін перевищував денну норму виробітку. Особливо відзначилися Микола Любенко, Володимир Вітюк, Олександр Дячук, Олександр Морозов, Михайло Ковтук, Михайло Вогниченко, Анатолій Чуприна, Микола Засядьков... Та, власне кажучи, в загоні всі заслужують похвали. Навіть дівчата Галя Пивовар і Маруся Савицька працювали так, що всі ми просто дивувалися. До Дня будівельника ми освоїли 130 тисяч карбованців капіталовкладень із 150-ти запланованих на весь трудовий семестр. Так що і в цьому році надіємось вибороти першість.

Трудове літо для Сергія Савицького, як і для всіх бійців загону «Механік-83», стало школою мужності, хорощим горнилом закалювання майбутнього інженера.

Наш кор.

Тачка, відро, лопата... ось майже і весь інструмент будзагонівців. І хоча на студентській будові мало механізмів, зате достатньо молодості і сили. А ще бійці сповнені прагненням довести всім, що «ми теж не ликом шиті».

На фото вгорі: так починалось будівництво головного корпусу інституту. Внизу зліва — бійці загону «Кварц». Другий зправа — командир Віталій Томчук.

ЗОДЧІ „ЗОДЧОГО“

Давня дружба єднає трудівників нашого радгоспу з студентами-політехниками. За вісім трудових семестрів руками студентів зроблено безліч хороших справ. В цьому році, зокрема, бійці загону «Зодчий» працювали на будівництві і реконструкції тваринницьких приміщень, здали в експлуатацію два житлових будинки, допомагали нам в заготівлі корів для громадського ста-

да, на збиранні врожаю. Про трудову звитягу юнаків в зелених штормівках свідчать хоча б такі цифри: при плані 96 тис. крб. вони освоїли 110 тис. крб. основних капіталовкладень. Особливо відзначились в роботі студенти Віктор Зуєв, він же комісар загону, Віктор Галенко, Олександр Кравець, Віктор Бурдейний, Олександр Сокур, Олег Шеховцов, Петро Ковальов, Юрій Лукинов, викла-

дач Микола Іванович Заїка. Справжнім організатором виробництва зарекомендував себе командир загону Микола Борисюк.

А вечорами, особливо в суботу і неділю мешканці села Івановець збиралися в сільському клубі. Студенти і тут були застрільниками добрих справ. Вечори відпочинку, концерти, дискотеки... то все їх справа. І хоча бійцям «Зодчого», як і всім будзагонівцям, бракувало вільного часу, вони завжди знаходили годину-другу, щоб допомог-

ти ветеранам сільськогосподарського виробництва в заготівлі дров чи сіна для домашньої худоби, відремонтувати сільську школу, готувати абітурієнтів до вступу в свій інститут.

Продовжуючи і примножуючи славні традиції радянського студентства, зодчі «Зодчого» за ініціативою передових студентів області провели також чотири ударних днів і перерахували зароблені гроші в фонд миру, на будівництво міста Гагаріна та допомоги піонерським органі-

заціям Союзу і молодіжним організаціям країн, що розвиваються.

Приїзд студентів в село — то справжнє свято для всіх трудівників нашого радгоспу. Кожного літа ми з нетерпінням чекаємо їх, бо знаємо: яку б роботу їм не доручили — зроблять якісно і в строк.

Дирекція радгоспу, партком, виконком сільської Ради, всі мешканці наших сіл щиро вдячні ректорату, партійній, комсомольській і профспілковій організаціям Вінницького політехнічного

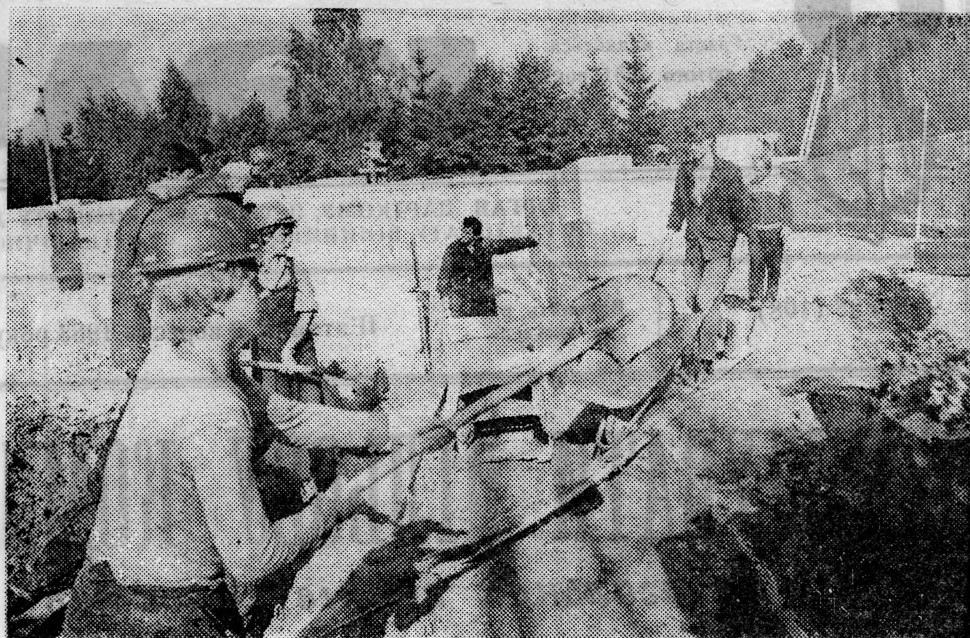
інституту за те, що кожного року направляють до нас гідних представників вузу.

Ми з свого боку будемо й надалі робити все залежне від нас, щоб студенти, котрі приїждять до нас на роботу, були забезпечені всім необхідним.

О. КОЛОМІЄЦЬ, секретар парткому радгоспу «Росія» Літинського району.

Редактор С. Джеджула

ТРЕТІЙ ТРУДОВИЙ

Не геркулеси, але...

З секретарем Чечельницького райкому партії Д. Н. Старим їдемо в село Жабокричку, де працює студентський будівельний загін «Кварц». Дмитро Никифорович розповідає про трудові діла хліборобів колгоспу, про ту велику допомогу, яку надають їм студенти. «А он і вони, зупини», — просить він шофера.

До нас підійшов командир загону Віталій Томчук маленький, вертлявий. Мое перше запитання про самостійність студента. Розмова починається з жарту. Є середньоазіатська поговорка: хто виліпить глечика, той і ручку до нього приладнає.

— Ви хочете знати, на що здатні наші хлопці? Поговоріть з комісаром Сергієм Севериним. Вони не геркулеси, але якщо потрібно — зроблять будь-яку роботу. Комісар загону Сергій Северин не перший рік на студентській будові. Хто-хто, а він то добре знає, що таке самостійність. Коли формувалася загін, то передбачалося, що студенти працюватимуть в Ямпільському районі. Та не так склалося, як гадалося. Бійців «Кварцу» несподівано перекинули в Чечельницький район на невідготовлені об'єкти. Два тижні хлопці впорядковували центральну площу села, збирали сміття на об'єкті. Але духом не падали. Командир загону Віталій Томчук «мотався» в повному розумінні цього слова по всьому району в пошуках будівельних матеріалів. І таки знайшов. Щоб забезпечити повністю фронт робіт і виконати соц-

зобов'язання (освоїти 75 тис. карб. капіталовкладень), довелося частину бійців відправити в село Стратівку на будівництво школи. Там працював загін «Алгоритм» у складі двадцяти дівчат з ФАОТУ на чолі з Надією Мозуль. Тепер і в Стратівці, і в Жабокричці всі добрим словом згадують студентів. В Стратівці до нового навчального року відкрито нову школу, в Жабокричці незабаром відкриються двері нового Будинку культури.

Що ж стосується самостійності студентів, то, як вже було сказано вище, вони за все відповідали самі.

Студенти — народ веселий, енергійний, завзятий. Серед них є і свої артисти, і поети, і спортсмени...

— Звичайно, поезією, танцями і іншою самодіяльністю ми займалися після десятигодинної роботи, — каже комісар. — І хоча втима нерідко валила з ніг, виступали з концертами, читали лекції колгоспникам, допомагали інвалідам війни та пристарілим, проводили недільники і перераховували гроші у фонд боротьби за мир. Збудували для школи кролеферму, працювали в колгоспі на спорудженні силосних траншей, на очищенні зерна, збирали лікарські рослини, відремонтували в школі їдальню і дві класних кімнати, і все це з доброї волі. То, як ви думаєте, приладнають ці хлопці ручку до глечика чи ні?

Ми всі сміємось.

— Що правда, то правда, підтримує нашу розмову Юрій Гетта, — про самостійність і інфантильність модно говорити. Кого мож-

на назвати самостійним? Якось ми заглянули навіть в тлумачичний словник. До речі, книги, гітари, спортивну форму... все це ми привезли з собою. Так ось Даль пояснює те слово так: самостійна людина та, «у якій свої тверді переконання, у якій нема хибності». Гарно сказано, правда?.. У кого нема хибності! Ушаков стверджує, що це людина вольова «рішуча, здатна на незалежні діяння, та, що володіє ініціативою». Теж не погано. Але ці якості самі не народжуються. Їх потрібно виховувати. Хлопці вважають, що ось ця чудова здатність до самостійних дій формується у молодіжній людини в практичних повсякденних ділах.

За добру роботу у активну участь в громадському житті Чечельницький райком партії і райвиконком нагородили студентські будівельні загони «Кварц» і «Алгоритм» почесними грамотами. Грамотами, дипломи відзначено також велику кількість бійців, в тому числі командира загону «Кварц» Віталія Томчука, комісара Сергія Северіна, Василя Чубатюка, Олега Дона, Володимира Шкабару, Олега Розколья, Юрія Гетту, Сергія Мамчура.

Серед бійців загону «Алгоритм» нагородами відзначено командира загону Надію Мозуль, комісара Світлану Редькіну, Любов Нечипоренко, Антоніну Козловську, Галину Вершак, Олену Коломієць, Наталю Чернегу, Олену Ткаченко.

С. ФЕТОДОВ, наш. кор.